

tolvte episode av Einars erindringer.

Saloon Augustmånen.

- Jeg river i en runde på hele gjengen, roper Benn, og bretter ut en 100 gylden-seddel, som han slår i bardisken med et smell.

Barkeeperen, en tidligere japansk sjømann, gliser bredt med smale øyne mens han fornøyd soper seddelen ned i en skuff. På veggen bak bardisken, står det en utskåret reol med de fineste varemerker på rekke og rad. Fra tidligere besøk, er han tydeligvis klar over hvilke edle dråper stamgjesten foretrekker. Fra sitt rikholdige lager fisker han frem en langhalset flaske champagne, spretter korken med et smell, og skjenker i, først til stamgjesten. Da alle har gjenvunnet balansen på de høye barkrakkene, utbringes det en skål for stamgjesten, dernest for alle sjømenn som seiler på de syv hav. Etter hvert blir det mange andre som fortjener en skål.

Stemningen forsterkes ytterligere når en fornemmer den spesielle atmosfære dette dunkle rommet er omgitt av. Ovenfor hyllene med drikkevarer, henger det en stor nymåne i rødfarget glass, en kuriositet som utstråler et eventyrlig skinn, når lyset reflekteres mot den. På den ene veggen kan en betrakte bilder av forskjellige båter som japaneren har seilt med, på den andre er det montert et pittoresk maleri av en flott fasan i gullramme - japans nasjonalfugl. Det største blikkfang er allikevel et kjempestort maleri av "Den oppadgående sols rike", selve symbolet på bartenderens hjemland. Som gammel sjømann, inviterer vi like godt japaneren med på laget, noe han setter meget stor pris på.

En mann mangler.

Alt har sin ende. Det har også et barbesøk. Da det er tid for å bryte opp, foreslår Benn at vi kan strekke litt på føttene ved å ta en snarvei gjennom et parklignende område, en vei han har gått noen ganger før. Alle er enige om at dette er en god ide, litt mosjon kommer godt med etter å ha trampet omkring i ukesvis på et gyngende skipsdekk. Ernst, som går foran sammen med stifinneren Benn, nynner på sin yndlingssang "O sole mio", mens vi andre følger på så godt vi makter. Så snart vi har lagt bykjernen bak oss, går veien over til en slags sti som slynger seg gjennom et område med høye kaktusplanter som huser noen enorme termitt tuer, der tusenvis blåsvarte kjempemaur er i full aktivitet med å bygge tuen enda høyere. Da vi omsider

kommer fram til båten, blir det et svare oppstyr. Noe har skjedd på veien. Det viser det seg at vi mangler en mann - kokken. Hvor er det blitt av vår gode venn? Det blir besluttet at lettmatrosen og jeg skal gå samme vei tilbake, i håp om å finne han. Det mørkner fort i tropene, så vi haster avsted det vi makter. Da vi omsider når fram til en klynge kaktusplanter, øyner lettmatrosen noe hvitt på stien. Ganske riktig, da vi kommer nærmere, viser det seg at det hvite er skjorta som kokken har på seg. Hjemveien har nok blitt vel lang for kokken. Vår venn har stupt av tretthet, og ligger på tvers over en smal "maursti" som termittkolonien bruker på sin vei fram og tilbake mellom tuene. Men vandringen stoppet ikke opp av en slik hindring. Over ryggen på vår sovende venn kravler hundrevis av maur på sin videre vrandring. Heldigvis ser det ut for at denne termittarten ikke er av den aggressive typen. Så vidt jeg kan se, har kokken har ingen synlige bittskader. Da vi omsider får ristet liv i vår venn, og rensset skjorten fri for maur, innrømmer han at det kanskje ble noen glass for mye.

Curacão.

Gjennom hele natta har bunkringen pågått uten nevneverdige forsinkelser. Da jeg tørner 8 - 12 vakta på formiddagen, er oljetilførselen stanset, slangene er koblet fra og ligger sammenkveilet, pumpeanordninger og andre nødvendige hjelpemidler er fjernet. Oljetankene er fylt opp til randen, denne gang med petroleum, og forsvarlig boltet. Før avgang skal dørken renspyles for oljesøl, en jobb som oftest tilfaller jungmannen.

Mens jeg er i full gang med å spyle akterdekket, ringes det klart skip. Straks etter kastes det loss, og kursen plottes mot Curacao, en øy som ligger 130 km. sørøst for Aruba, der vi skal bunkre drikkevann, frukt og grønnsaker. Disse to øyene er ganske like topografisk sett, men Curacao er større og oppdyrkningsmulighetene bedre, slik at øya har flere frukt - og grønnsakplantasjer. Dessuten hevdes det at drikkevannet er renere på Curacao enn på Aruba, kanskje også den fordel er en medvirkende årsak til at vi ankrer opp her for å laste ombord de nødvendige levnetsmidler.

For sakte fart går vi inn mot Wilhelmstad, hovedstaden på Curacao. Jeg står atter en gang på bakken, klar med fanglina. Sjaueren på brygga tar imot tampen, drar den tykke trossa mot seg, og henger

den over pullerten. Så er det min jobb å stramme trossa ved hjelp av spillet. Liggetiden er fastsatt til 5 timer, slik at de som ikke fikk anledning til å gå i land på Aruba, kan ta sin velfortjente landlov her på Curacao.

Vi som har vaktørn forbereder oss på å laste inn provianten, en tilstrekkelig varebeholdning som skal rekke over Atlanteren, inntil vi anløper neste havn, som er Malmø - 8721 km. herfra.

Etter hvert som provianten ankommer, står sjauerne klare til å lesse over varene på paller, og koble løftet til vaieren. Det hviner i den gebrekkelige vinsjen hver gang et nytt hiv deiser ned på mellomdekket. Jobbingen med å laste ombord paller med frukt-og grønnsaker, så vel som ferskvannsbeholdere, er i full gang. Den intense varmen kombinert med den høye luftfuktigheten gjør at svetten renner og klærne sitter som klistret mot kroppen. Når sjauingen er over, kan vi, i henhold til regelverket, ta oss fem min. røykepause, noe som samtlige benytter seg av.

Uhell under bading.

Dyvåt av klam svette står jeg ved rekka, og ser ned i det krystallklare vannet som skvulper mot skipssiden. De sterke havstrømmene som sirkulerer i havområdet her, er en direkte årsak til at vannet er rent helt inn til bryggekannten. Hva med en liten dukkert, tenker jeg. Til slutt blir fristelsen for stor. Jeg vrenger av meg de svette klærne, tar av skoene og jumper ut i bare underbuksa. Vannet holder en behagelig temperatur. Herlig. Da jeg ikke kan svømme, går jeg ikke lenger ut enn at jeg kan nå bunnen med føttene. Da jeg vasser mot land, kjenner jeg plutselig et stikk i det høyre fotbladet. Straks etter begynner vannet rundt foten å anta en rødlig farge. Da jeg løfter den over vannet, strømmer blod ut fra et dypt kutt som går over halve fotbladet. Da jeg, i min naive tro, regnet med at bunnen bare besto av sand eller grus som i min barndoms elv, tok jeg skammelig feil. Aldri før har jeg brukt sko under bading, og trodde ikke det var nødvendig her heller. Senere ble det meg fortalt at jeg sannsynligvis har tråkket på et glasskår eller en annen skarp gjenstand som er blitt dumpet i havnebassenget.

Jeg hinker meg opp på broen så fort jeg makter og kontakter Kapteinen. Han tar et snarlig blick på foten, før han øyeblikkelig påkaller gnisten (telegrafisten) og ber henne ringe etter taxi. - Her

må det syes, ellers kan du risikere å blø ihjel, sier han bekymringsfullt. Han haster bort til medisinskapet, tar ut en del forbindingssaker - ett kompress, sulfapulver og pencilintabletter. Han strør rikelig med sulfapulver i og rundt såret, legger på kompresset og surrer gasbind rundt hele foten, en foreløbig nødløsning for å stoppe blødningen.

Det går ikke mange minuttene før drosjen svinger inn til brygga og stopper med hvinende bremses. Med lettmatrosen på den ene siden og Ernst på den andre, hinker jeg ned landgangen så fort jeg makter - på en fot. Med på følget er også gnisten, fordi hun behersker både Engelsk og Spansk bedre enn noen av oss. Jeg husker ikke så mye av turen til sykehuset, eller den påfølgende operasjonen. Da behandlingen var ferdig, havnet på en sykesal blant flere pasienter, der ble jeg liggende på en halm-madrass et par dager til observasjon. Da jeg ble utskrevet fra sykehuset, ble jeg hentet av de samme personene. Ved hjelp av et par krykker, samt mine påpasselige ledsagere, tok jeg meg opp landgangen og inn på sykelugaren. Gnisten, som overvar operasjonen grunnet språkproblemene, kunne senere fortelle at det var påkrevet med blodoverføring, da blodtapet hadde vært betydelig. Videre hadde kirurgen funnet ut at kuttet gikk helt inn til beinet, og hadde lukket såret med 20 sting. De første par ukene skulle jeg unngå å trække på foten, samt gjennomføre en foreskrevet penicillinkur for å unngå betennelse, og la naturen ta seg av resten. Senere, når vi anløp en havn med fristende badevann, tok jeg alltid på meg et par sko med tykke lærsåler

Ny episode neste søndag.